

Arrest

nr. 51 878 van 29 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. PETERFREUND verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, van Marokkaanse nationaliteit, dient op 22 september 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.2. Op 8 juli 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid tot de ongegrondheid van de aanvraag. Op 27 september 2010 wordt aan verzoeker eveneens het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten en wordt de beslissing van 8 juli 2010 aan verzoeker ter kennis gegeven. Dit zijn de bestreden beslissingen, die als volgt luiden:

“Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art.9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen”. Uit administratief dossier blijkt dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettelijk verblijf heeft bekomen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A.

Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn (betrokkene zou sedert 2000 in België verblijven, geïntegreerd is, Nederlandse les heeft gevolgd, getuigenverklaringen voorlegt, een vriendenkring heeft opgebouwd), dit doet niets af aan bovenvermelde voorwaarde.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, mag het loon niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Dit doet betrokkene niet.

De aangehaalde elementen, met name dat betrokkenen sedert 2000 in België verblijft, geïntegreerd is, Nederlands spreekt, nooit in aanraking is geweest met het gerecht, een vriendenkring heeft uitgebouwd, getuigenverklaringen voorlegt, zijn geen grond voor een verblijfsregularisatie.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in in aanraking is geweest met het gerecht; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

“REDEN VAN DE BESLISSING:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, Al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet....”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In haar nota met opmerkingen voert de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing aan wegens het niet ontwikkelen van een ernstig middel door verzoeker en het niet aantonen aan de hand van concrete elementen dat hij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou ondervinden bij de uitvoering van de in casu bestreden beslissing.

Aangezien uit het onderzoek van het beroep zoals verder uiteengezet in het arrest, blijkt dat de zaak slechts korte debatten vereist en dat het annulatieberoep dient te worden verworpen, is er geen noodzaak om op deze exceptie in te gaan.

2.2. Ambtshalve merkt de Raad op dat verzoeker geen middelen ontwikkelt tegen het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht op 27 september 2010. Ingevolge artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift een uiteenzetting van de

middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Derhalve is het beroep in zoverre het gericht is tegen het voornoemde bevel om het grondgebied te verlaten niet ontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur en meerbepaald van de motiveringsplicht en tenslotte voert verzoeker de schending aan van de Vreemdelingenwet.

3.1.1. Verzoeker betoogt dat de motivering een contradictio in terminis is waar in de beslissing wordt gesteld dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd, om zich dan vervolgens louter en alleen te baseren op de bewering dat verzoeker voor 18 maart 2008 geen geloofwaardige poging heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen. Verzoeker betoogt dat een dergelijke voorwaarde niet verwoord staat in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, maar enkel opgenomen is in de instructie van 19 juli 2009, die door de Raad van State is vernietigd. Verzoeker stelt dat het voor zich spreekt dat een vernietigde instructie geen voorwaarde kan scheppen voor de beoordeling of een verzoek zoals dat van hem al dan niet gegrond is. Op basis hiervan alleen, stelt verzoeker, dat de verwerende partij het motiveringsbeginsel alsook de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

3.1.2. In haar nota met opmerkingen voert de verwerende partij aan dat verzoeker niet tegelijk de schending kan aanvoeren van de formele en materiële motiveringsplicht en dat de verwerende partij dan ook slechts zal repliceren in zoverre verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht. Zij betoogt dat de bestreden beslissing wel degelijk werd onderzocht in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dat de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid de bestreden beslissing heeft genomen in het kader van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid. De verwerende partij merkt daarbij op dat de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de concrete situaties opsommen waarin de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan toestaan. Bovendien is het ten gunste van de vreemdelingen dat de gemachtigde de instructies blijft toepassen binnen zijn discretionaire bevoegdheid. Tenslotte betoogt de verwerende partij dat de Raad slechts een marginale toetsingsbevoegdheid uitoefent en enkel bevoegd is na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

3.1.3. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen." Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004; R.v.St., nr. 130.972, 4 mei 2004; R.v.St., nr. 135.618, 1 oktober 2006).

Waar verzoeker de schending aanvoert van de "Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen", wijst de Raad erop dat verzoeker nalaat te specificeren welke specifieke artikelen van de Vreemdelingenwet hij geschonden acht. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

3.1.4. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is besloten.

In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker geen aanspraak kan maken op criterium 2.8A en 2.8B en dat de andere argumenten geen grond zijn voor regularisatie zodat de aanvraag derhalve niet gegrond wordt verklaard. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt bovendien duidelijk dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat de instructie door de Raad van State werd vernietigd in zijn arrest nr. 198.769 van 10 december 2009. De Raad van State oordeelde immers dat de instructie geen ruimte meer toelaat voor appreciatie doordat meteen is voldaan aan de voorwaarde van de buitengewone omstandigheden zoals voorzien in de Vreemdelingenwet, wanneer wordt voldaan aan de in de instructie opgenomen criteria en dit terwijl enkel de wetgever de aanvragende vreemdeling kan ontslaan van de verplichting aan te tonen dat er in zijn geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn. In casu is de bestreden beslissing echter geen beslissing houdende de onontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag, maar wel een beslissing aangaande de gegrondheid van de regularisatieaanvraag. De vraag of voldaan is aan de voorwaarden van de buitengewone omstandigheden en welke buitengewone omstandigheden dan wel werden aanvaard, is hier niet aan de orde.

Wat betreft de gegrondheid van de aanvraag maakt de verwerende partij inderdaad gebruik van de criteria van de instructie. Dit wordt niet betwist door de verwerende partij. Evenwel dient de Raad vast te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid. Anders dan bij de onontvankelijkheid van de aanvraag heeft de wetgever hier geen wettelijke criteria vooropgesteld waaraan de aanvraag moet voldoen om gegrond te worden verklaard. Een ruime discretionaire bevoegdheid betekent echter niet dat de verwerende partij willekeur mag hanteren. Door binnen het kader van zijn discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als ware het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan aan de verwerende partij geen willekeur worden verweten. In het licht van voorgaande is het geen contradictio in terminis om te verwijzen naar de vernietiging van de instructie maar te oordelen dat de criteria binnen de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris aangaande de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag verder worden toegepast. Nogmaals wordt benadrukt dat de nieuwe gehanteerde criteria geen betrekking hebben op de invulling van het begrip "buitengewone omstandigheden" maar dat zij louter gehanteerd worden bij een beoordeling over de grond van de zaak.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

De Raad wijst erop dat verzoeker in zijn verzoekschrift slechts stelt dat hij wel degelijk voldoet aan de vereiste van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet maar weerlegt geenszins op inhoudelijke wijze de motivering van de bestreden beslissing. Zoals hierboven reeds gesteld kon de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid binnen de discretionaire bevoegdheid waarover hij beschikt bij de beoordeling ten gronde van de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet terecht oordelen dat verzoeker voor 18 maart 2008 geen geloofwaardige poging heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen en dus geen aanspraak kan maken op criterium 2.8A van de instructie. Dit gegeven wordt niet inhoudelijk betwist door verzoeker. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de motivering van de bestreden beslissing niet beperkt blijft tot het onderzoek naar het voldaan zijn aan de criteria van de instructie van 19 juli 2009. Verder in de bestreden beslissing wordt immers ingegaan op de andere argumenten die verzoeker in zijn aanvraag heeft aangevoerd. Ook deze motieven worden niet inhoudelijk betwist door verzoeker. Verzoeker geeft onder het kopje "*III. Gegrondheid van het verzoek tot regularisatie*" slechts een uiteenzetting van de

feitelijke elementen ingevolge hetwelk hij meent in aanmerking te komen voor regularisatie. Waar verzoeker aldus in wezen aanstuurt op een feitelijke herbeoordeling van zijn aanvraag wijst de Raad erop dat hij in kader van het annulatiecontentieux hiertoe niet bevoegd is.

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op een kennelijk onredelijke wijze heeft uitgeoefend.

Er doet zich geen schending voor van de door verzoeker aangehaalde bepalingen en van de motiveringsplicht.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. TRICOT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. TRICOT

S. DE MUYLDER